

Jeg gaar ud fra, at Ministerens Udtalelser skulde virke paa andre, f. Eks. os Rigsdagsmænd. I England, Amerika og Frankrig ere Rigsdagsmænd i voksende Grad blevne Medlemmer af Bestyrelser. Herhjemme ere Rigsdagsmændkomne op i et andet socialt Plan og have faaet større Indflydelse end blot for 15 Aar siden. Følgen er, som mange af de Herrer have fortalt mig privat, at mange Rigsdagsmænd faa Opfordringer til at være med i dit og dat. Det gælder da om, at de ikke for at behage en Vælger eller for at tjene et Par Hundrede Kr. gaa hen og give deres Navne som Støtte for et eller andet Foretagende; i hvert Fald maa de da være sig deres Ansvar bevidst. Thi naar en Rigsdagsmand, der er vel lidt i sin Kreds og anset for at være dygtig og hæderlig, gaar ind i slige Bestyrelser, kan det have til Følge, at Folk sætte deres Penge i Foretagendet, ikke fordi de bryde sig om det paagældende Selskab, men fordi de tro, de her have med hæderlige og fortræffelige Mennesker at gøre. Hvis det blandt Embedsmænd og Politikere blev slaaet fast, at man skal være forsigtig med sit Navn, vilde Ministerens Skrivelse have gjort nogen Nytte.

Den Kamp, der her er begyndt, er en Kamp for offentlig Hæderlighed, og den vil jeg, hvor som helst der gives mig Lejlighed dertil, forfølge til dens bitre Ende. Den ligger foreløbig for her, men hver Gang, der sker noget af den Art som her — og jeg tror ikke, at det kan blive værre, mere juridisk uhyrligt og mere utilladeligt end dette —, vil enhver saadan Sag, naar den maatte komme til min Kundskab, blive dragen frem.

Jeg vil blot endnu udtale Haabet om, at den højtærede Minister vil arbejde for at faa sin Kollega, Indenrigsministeren, til at opfylde sit Løfte om at fremsætte Forslaget til en Aktielov. Ellers vil et saadant Forslag nemlig til næste Samling blive fremsat af Medlemmer af Højrepartiet. Endelig vil jeg bede Justitsministeren om at lade være med at ligge i Vejen og blokke for Forslaget om edsvorne Revisorer. Thi disse ere den første Betingelse for, at man kan revidere og bedømme offentlige Regnskaber. Lad dette Forslag komme til Behandling i Tinget.

Sluttelig vil jeg sige, at medens Ministeren ser meget mistrøstigt paa hele Handelsmoralen herhjemme, staar jeg ikke saa mistrøstigt. Thi i denne Kamp mod Korruptionen vil jeg have en ikke ringe Del af den danske Købmandsstand paa min

Side, fordi der endnu i den danske Købmandsstand er ikke saa faa — og ikke de ringeste —, der følge den gode gamle Moral, at man skal betale sin Gæld og holde sit Ord. At den ny, mere smarte Bankmoral, maaske ikke ganske dækker den gamle Købmandsmoral, deri skal jeg ikke modsige Ministeren.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Det, jeg vil tillade mig at omtale, er et Par Samraad. Det første angaar Fribefordringen for Børn i Kommuneskoler. Ordningen er nu den, at denne Fribefordring for Børn i Kommuneskolerne er af en dobbelt Art. For det første kunne Børnene i alle Kommuneskoler faa Fribefordring til samlede Skoleudflugter, og det gælder saavel for By som Land; men her er dog, som allerede nævnt, undtaget Seminariskolerne og de katolske Skoler. Naar der i en By findes et Seminarium, skulle Eleverne paa dette have Børn at undervise, for at de kunne faa praktisk Færdighed. De faa Børnene paa den Maade, at der blandt Kommuneskolernes Børn udskrives et vist Antal, og disse Børn faa ganske den samme Undervisning som i Kommuneskolerne, og Kommunen betaler Seminariet for hvert Barn det, som det koster at faa det undervist i Kommuneskolen. Disse Børn ere altsaa aldeles ligestillede med Børnene i Kommuneskolerne, og jeg mener derfor, at de bør have en lignende Fribefordring. Det vil ikke kunne volde Banerne nogen Vanskelighed, da det kun drejer sig om saa faa Børn. Hvad de katolske Skoler angaar; er Forholdet det, at saa længe der er Religionsundervisning i Skolerne, ere Katolikkerne nødte til selv at ordne deres Skoler, og det ordnes ganske paa samme Maade som i Kommuneskolerne. Naar der ikke betales Skolepenge, naar der betales Skolemulkter for Forsømmelser, og det hele altsaa er ordnet paa samme Maade, mener jeg, at de katolske Skoler skulle ligestilles med Kommuneskolerne.

Vi komme saa til den anden Form for Fribefordring. Det er de Fribilletter, der gives samtlige Børn fra Kommuneskolerne i København og de Købstæder, der have over 20,000 Indbyggere. Jeg mener, at man bør gaa videre. Selv om en Købstad kun har 15,000 eller 14,000 eller 10,000 Indbyggere, kan det være meget ønskeligt, at Børnene komme ud i Ferien, og i de fleste Tilfælde er det jo saaledes, at Forældrene ere fattige Folk, der ikke have Raad til at købe Billet. Jeg mener